

חוק הרשויות המקומיות (הקניית רכוש ציבורי), תשי"ח-1958 *

הגדרות

1. בחוק זה –

“רשות מקומית” – עיריה או מועצה מקומית;
“נכסים” – מקרקעין ומטלטלין, לרבות זכות מוחזקת או ראויה וטובת הנאה בהם וכן חובות והתחייבויות שנוצרו בקשר אתם;
“מטרה ציבורית” – לרבות חינוך, תרבות, בריאות וסעד.

2. (א) שר הפנים רשאי, בצו הקנייה, להקנות לרשות מקומית, על פי בקשתה, נכסים אלה:

(1) נכסים המשמשים או ששימשו שירות ציבורי שאותה רשות מקומית רשאית לתתו לפי כל חיקוק, והם נכסים של ועד מקום, אגודה שיתופית, חבר בני אדם או יחידים, אשר –

(א) מלאו למעשה בתחום הרשויות המקומיות לפני הקמתה את התפקיד של הרשות המקומית, או

(ב) מלאו למעשה בתחום הרשות המקומית לפני הקמתה או לפני יום ה' באייר תש"ח (14 במאי 1948) תפקיד מתפקידיה של רשות מקומית, בהיקף או בדרך שרשות מקומית נוהגת למלא תפקיד כזה או בדומה להם;
(2) קרקע מסוג מתרוכה שבתחום הרשות המקומית, המשמשת במיוחד את צרכי התושבים של אותה רשות;

(3) נכסים אחרים שנרכשו או הוקמו, למטרה ציבורית, לטובת תושבי הרשות מכספי ציבור, ממתנה או מהנחלה, לפני הקמת הרשות המקומית או לפני יום ה' באייר תש"ח (14 במאי 1948), ואין בידי התוענים לבעלות עליהם כדי להוכיח שבעלות זו הוקנתה להם כדי לאפשר להם את הניהול הייחודי של נכסים אלה.
(ב) בנכסים שפסקה (1) לסעיף קטן (א) חל עליהם ושהם חלק ממפעל, למעט מפעל מים המספק מים גם למטרות חקלאיות, לא יינתן צו הקנייה אלא על המפעל כולו.

(ג) בקשת רשות מקומית בדבר מתן צו הקנייה תוגש על פי החלטת המועצה של הרשות המקומית.

(ד) לפני מתן צו הקנייה תפורסם ברשומות ובכל דרך אחרת שיוורה עליה שר הפנים הודעה על כוונתו ליתן צו הקנייה על נכס פלוני.

(ה) צו ההקנייה יפרש את הפסקה בסעיף קטן (א) שמכוחה ניתן הצו ויפורסם ברשומות ובכל דרך אחרת שיוורה עליה שר הפנים.

(ו) היה בדעתו של ראש עיריה או של יושב ראש מועצה מקומית להעמיד על סדר יומה של מועצת הרשות המקומית הצעה בדבר הקניית מקרקעין לפי סעיף זה, רשאי הוא לבקש מאת שר הפנים, להורות שתירשם בספרי האחוזה הערה בדבר הצעת ההקנייה, ושר הפנים, אם שוכנע כי יש לכאורה סמכות להקנייה, רשאי להורות על רישום ההערה.
(ז) תקפה של הערה שנרשמה לפי סעיף זה יפוג בתום ששה חדשים מיום שנרשמה זולת אם ניתן צו ההקנייה בתוך אותה התקופה.

3. סעיף 2 אינו חל על נכסים שנתקיימה בהם אחת מאלה:

(1) הוקדשו לפי כל דין לצרכי צדקה כמשמעותם בסעיף 2 (2) לפקודת ההקדשות לצרכי צדקה¹;

אין תחולה על צרכים דתיים, הקדשות, מפעלי ניקוז ומפעל מים

* נתקבל בכנסת ביום י"ט באב תשי"ח (5 באוגוסט 1958); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 318, תשי"ח, עמ' 338.

1 חוקי א"י, כרך א', כרך י"ד, עמ' 107.